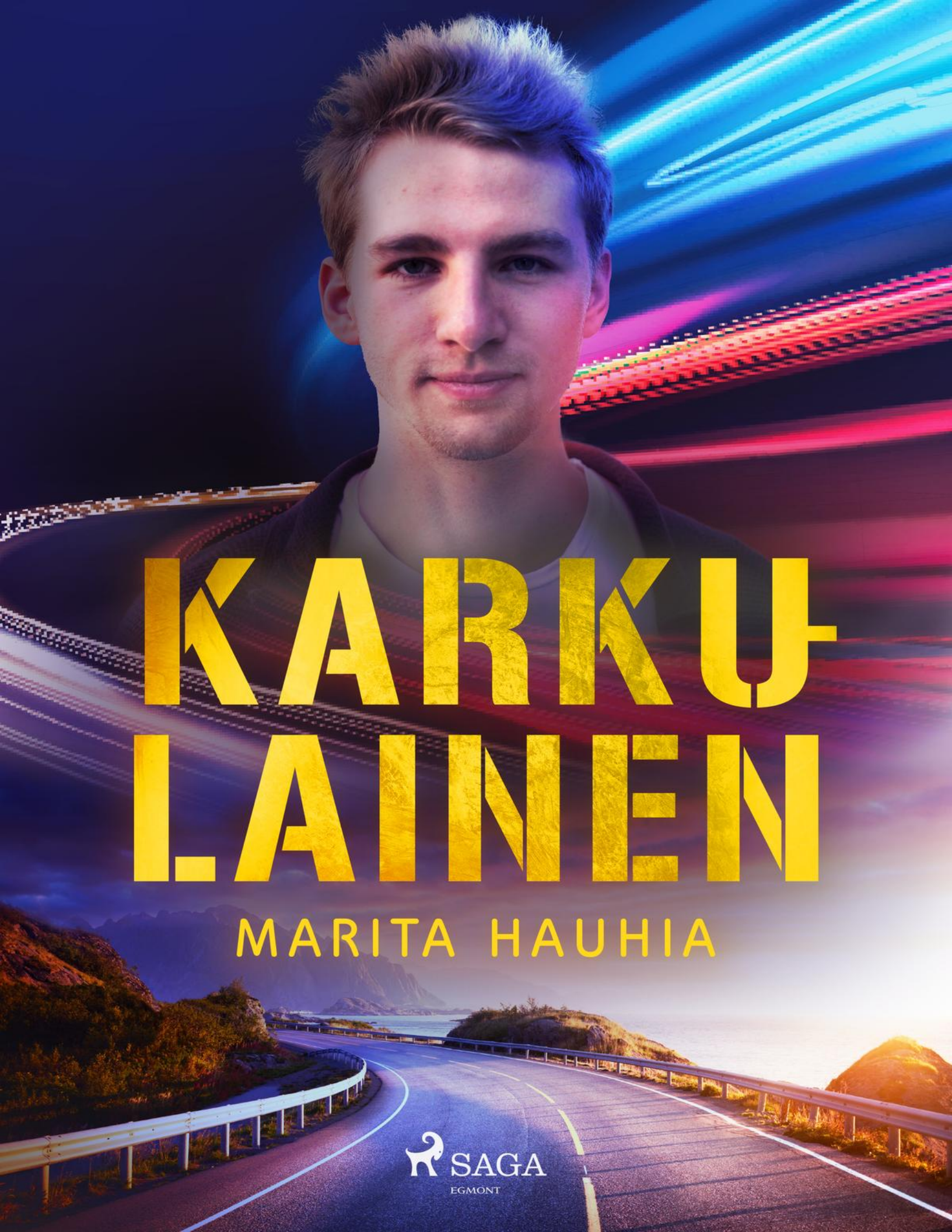
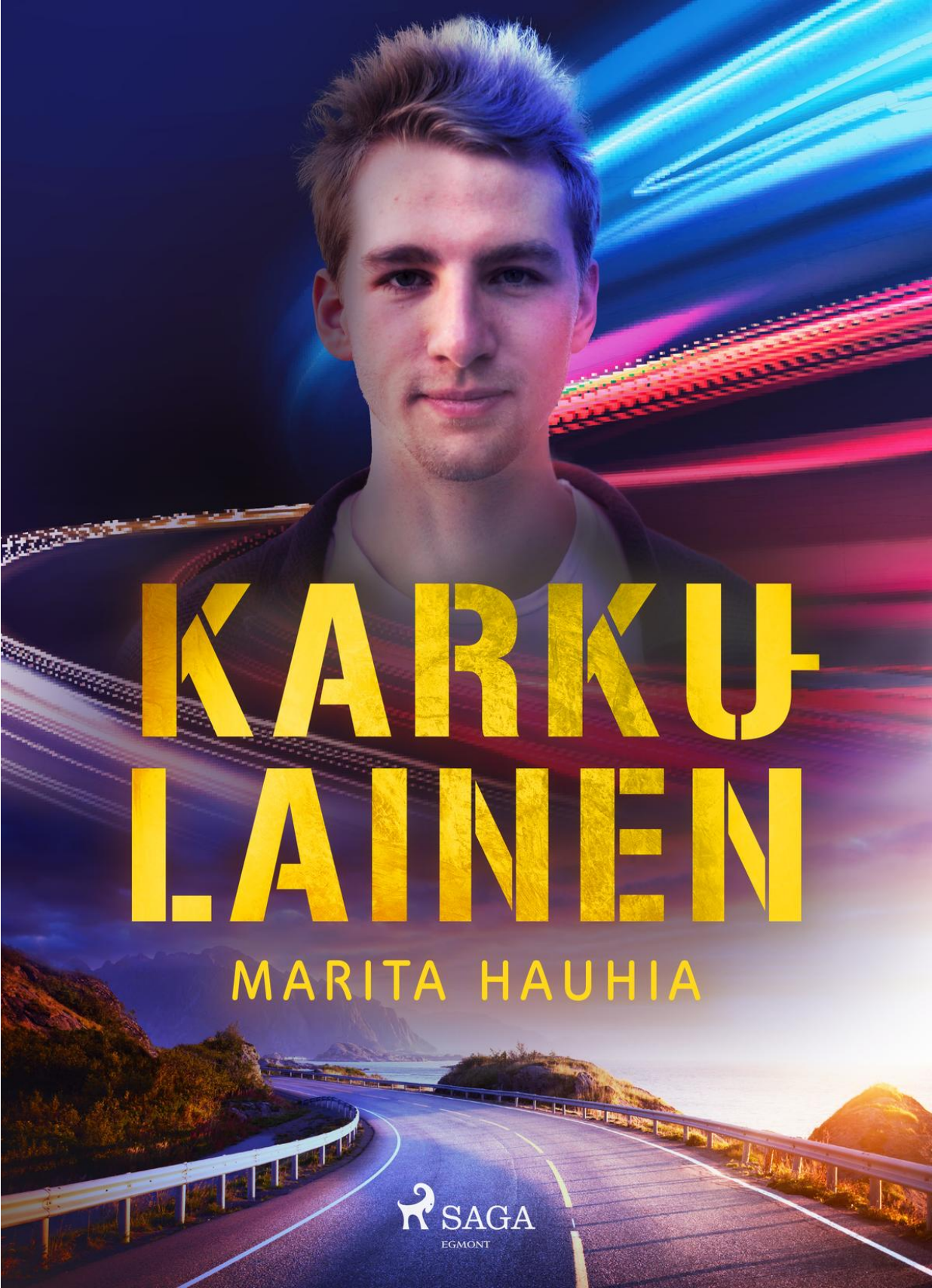

KARKKU- LAINEN

MARITA HAUHIA

KARKU- LAINEN

MARITA HAUHIA

 SAGA
EGMONT

Marita Hauhia

Karkulainen

SAGA Egmont

Karkulainen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1994, 2022 Marita Hauhia and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728187395

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tuskin Sami oli päässyt eteiseen, kun isä tarrasi häntä niskasta kiinni.

— Mitäs perkelettä sä oikein meinaat?

Sami oli naukkaillut kavereitten kanssa. Mitäs meinaamista siinä oli? Kaikkihan niin joskus tekivät.

— Mitä pitäis?

Ote tiukkeni, ja sitten käsi lävähti Samin poskelle.

— Isottelet siinä vielä.

Äiti ryntäsi viereen:

— Älä lyö sitä poikaa.

— Älä sinä aina ole puolustelemassa, isä huusi jo äidillekin. — Poika muka! Hunsvotti se on.

— Lakikin kieltää lyömästä, äiti yritti väliin.

— Ja tässä on lain seuraus, isän kädet puristivat lujemmin. — Kunnon selkäsaunan tää kolli olis tarvinnut jo ajat sitten.

Sami riuhtaisi itsensä irti. Hitto. Häntä ei remmillä eikä millään muullakaan hakattaisi. Hänhän oli jo iskää pitempikin.

— Okei, okei. Tuli moka, ja ettei tulis toiste, niin kyl mä voin häipyä täst talosta, hän uhosi. — Muuten oli tosi nolo temppu tulla kyttäilemään. Oisitte senkin ajan nukkuneet rauhassa, tai vaikka natisuttanneet sänkyänne.

— Rauhassa? isä karjui. — Rauhassa sitä nukuttiinkin, kunnes naapurista soitettiin ja sanottiin sun makaavan puistossa, tajuttomana tai kännissä.

— Se saatanan Paloska, Sami sähähti. — Ja mitä hitto mun olemiset sille kuuluu. Ei se niitten Pipsakaan mikään

enkeli ole.

— Voi hyvä lapsi, äiti huokasi. — Kai hän siksi juuri soittikin, kun tietää asioista. Hän varmaan halusi, ettei sulle käy mitään. Tiedäthän sä itsekin, että nykyisin tapahtuu kaikenlaista ikävää. Onneksi ei ollut talvi. Sähän olisit voinut paleltua kuoliaaksi. Hyvä kun soitti.

— Mut ei mulle, Samia inhotti äidin höpinät. Hän tunsi kotikaupungin paikat ja osasi kyllä huolehtia itsestään. Mitä hänelle olisi voinut käydä? Ei mitään.

— Kaikki muut saa mennä niinku haluuvat, mut te ootte sellaisia nipottajia, ettei sais tehdä mitään.

— Suu poikki, isä tuijotti tiukasti silmiin ja piti hetken tauon. — Sun menoja ei ole rajoitettu, mut tästä lähin asiat on toisin. Iltajuoksuista aloitetaan. Ja jos ei onnistu, niin sitte otetaan kovemmat otteet.

Voi ukko parka — niin ei tule käymään, Sami ajatteli.

— Mulle kiitti riitti nyt tän talon touhut, hän sanoi ja kääntyi ovea kohti. Pää ei ollut aivan selvä, mutta päätös oli. Hän lähtisi lätkimään, vaikka lopullisesti.

— Perkeleen poika, etkö sä tosiaan tajua, mitä sulle sanotaan, isä tarttui käsivarteen. — Häpeisit edes.

— Miks pitäis?

— Ja vielä kehtaat kysellä, isä puhkui partansa takaa ja tuuppasi rajusti. — Nyt menet huoneeseen ja pysyt siellä. Onks selvä?

Sami horjahti ja iski päänsä seinään.

— Herranjestas, mitä sä teet? äiti kiljui ja ryntäsi Samin luo.

— Mitäs meni hölmöilemään!

— Niin kun itse et olis ikinä hölmöillyt, äidin ääni oli muuttunut kiukkuiseksi.

Sami piteli päätään:

— Antakaa mun jo olla!

— Antakaa mun olla, isä näytti hurjan vihaiselta. — Tätä sä itse olet sun oman viisaan pääs kanssa saannut aikaan ja tiedä vaikka paljon muutakin. Ja mitä sä Erja oikein yrität vihjailla?

— Muistuu tässä mieleen eräskin syksyinen markkinailta kauan sitten, äiti vastasi. — Ja siksi mua niin suututtaa toi sun meininkis. Jos sä itse olisit puhdas pulmunen, niin mä vielä voisin ymmärtää nää sun rähinäs, mut kun mä sattumoisin olen omin silmin nähnyt, kuinka sä olet ryypännyt laivaviinaa ja kännissä horjahtanut valleilta alas.

— Suu poikki, isä kivahti kovalla äänellä. — Se oli vahinko, semmoista voi sattua — märkä ruohikko ja pimeä syysilta, eikä siinä mitenkään olisi käynyt, jos ei olisi ollut rikkinäistä pulloa rinteessä.

Äiti ei tuntunut välittävän kiellosta.

— Ja olisit päässyt kuin koira veräjästä, vaikka oikeastaan pääsitkin. Muutahan siitä ei seurannut kuin sairaalamatka ja pitkä ruma arpi, kun lääkäri sääli sua eikä ilmoittanut reksille eikä kotiisikaan todellista syytä.

— Jumalauta! isä otti jo askeleen äitiä kohti. — Että kehtaat pojan kuullen vetää esiin vanhoja juttuja. Eihän niillä ole mitään tekemistä tämän kanssa.

— Mun mielestä on, äiti siirtyi sivummalle. — Sä voisit ajatella omaa nuoruuttas ja ymmärtää Samia.

— Ai säkin oot jo mua vastaan! isän silmät menivät viiruiksi.

— Voi vittu teiän kanssanne, Sami pisti väliin, — eiks nää jutut jo vois loppuu.

— Älä poika taas ala ärsyttää, isän nyrkki kohosi ilmaan. — Kyllä nää jutut loppuu ja loppuu paljon muutakin. Tollanen rääväsuu ei mitään paijaamista ja ymmärrystä tarvitse.

— Mun takia ei tartte riidellä ja öitä pilata, Sami nappasi verkkapuseron naulakosta, — eikä tartte funtsii mitään

mitäkään mun juttuja. Mä hoidan ne ite. Goodbye forever.

— Älä mene noin ja tuossa kunnossa, äidin ääni oli selvästi hätäntynyt. — Voi hyvänen aika, Teemukin heräsi.

Sami ei olisi halunnut satuttaa äitiä, mutta enää ei voinut perääntyä.

Kun äiti meni katsomaan Teemua, Sami puikahti tuulikaappiin ja oli juuri työntämässä ulko-ovea auki, kun isä tarttui hihaan.

— Mihinkään et kyllä enää lähde!

Pusero jäi isän käteen. Sami ryntäsi nurmikon poikki ja juoksi vielä kadullakin varmistaakseen välimatkan.

Kukaan ei seurannut, ja yhtä lailla helpottuneena kuin hengästyneenä hän hiljensi vauhtiaan.

Alkuillan kirkas taivas oli saanut tumman värin ja paksuja pilviä. Viileä yötuuli kävi käsivarsiin ja nostatti ihon kananlihalle.

Saatanan Paloska! Se oli tietysti lähtenyt etsimään Pipsaa, ja varmaan hihkunut ilosta, kun olikin löytänyt hänet. Akalle ei ollut tullut mieleenkään, että olisi herättänyt tai tuonut kotiin, vaan tyhmän piti tehdä ilmoitus ihan niin kuin hyvää hyvyttään.

Sami yritti kelata illan tapahtumia: pesäpallokenttä... bändi...ihmisiä...musaa...puisto...vodkaa...Laura...vodkaa...vodkaa...

...ja sitten isän lenkkarit silmien edessä ja vahvat kourat käsivarressa. »Ootahan kun päästään kotiin», isä oli uhitellut ja taluttanut Samin auton takapenkille.

Juuri iskän takia hän ei ihan heti palaisi — ei kiusallaankaan. Hän menisi Lauralle, joka ehkä voisi hiukan valaista illan pimeitä aukkoja.

2

Laura asui kahden kilsan päässä keskustasta. Matka tuntui Samista yhtä pitkältä kuin jos olisi kävellyt Venäjälle asti. Hiukan häntä lohdutti ajatus siitä, että hän mahdollisesti pääsisi Luran lämpöiseen sänkyyn — oli hän kerran aikaisemminkin ollut, mutta silloin niitten porukka oli ollut mökillä.

Pari kuukautta sitten Sami oli sattunut Luran kanssa samaan baariin, lähipöytiin. Laura oli katsonut häntä pitkään. Sen sinisissä silmissä oli ollut jotain erikoisen vaikuttavaa ja Samin sisällä oli alkanut tapahtua jotain kummallista, suoniin oli tullut aivan ihmeellistä potkua.

Seuraavana päivänä Sami oli laittanut ylleen paremmat farkut ja uuden harmaan paidan. Niin ja geeliä päähän, jotta tukka olisi varmasti pysynyt niin kuin sen piti. Ennen lähtöä hän oli käännellyt ja katsellut itseään edestä ja sivulta ja takaa ja todennut, että koko jätkä naamataulua myöten oli ehkä liian tavallinen tyyppi — Lauralle.

Mutta Laura oli huolinut! Aika pian se oli tullut samaan pöytään.

Jotenkin siihen malliin juttu oli alkanut ja jatkunut.

Eilen oli menty porukalla pesäpallokentän rockkonserttiin. Hyvissä ajoin oli asetuttu katsomoon, selkä lämmittävään ilta-aurinkoon päin. Laura oli tullut liki. Sillä oli ollut sellainen hihaton T-paita eikä mitään rintaliivejä, ja college-puseron se oli taitellut pehmikkeeksi peppunsa alle.

Jo ennen kuin bändi oli ennättänyt aloittaa ekaa biisiään, Hessu oli väläyttänyt vodkapulloa, ulkomaalaista.

— Koht otetaan, se oli sanonut ja anonut Saria ja Lauraa lanningin hakuun.

Laura ei ollut lähtenyt.

Hessu oli tarjoillut pieniä siivuja, ja Samin silmissä Laura oli alkanut tuntua tosi mahtavalta. Se oli kyllä jossain vaiheessa huomauttanut, ettei bändi ollut hänen poskessaan eikä korvassaan, mutta ei se muuten mitään ollut niuhottanut.

Konsertin päätyttyä oli käyty torilla syömässä makkaraperunat ja sitten oli menty valleille.

Jossain vaiheessa he olivat valuneet Ankkalammelle. Sen Sami vielä muisti, kun Hessu oli aloittanut sulkeisharjoitukset. »Maahan, taakse poistu» se oli huutanut kaakattaville ankoille ja näyttänyt, kuinka tehdään kunniaa. Sitten oli filmi katkennut. Sami avasi portin ja hiipi talon taakse Lauran ikkunan alle.

— Lauraa, hän yritti huutaa sopivan hiljaa ja koputti ikkunaan. — Lauraa!

Ei vaikutusta, ja Sami koputti uudelleen.

Sitten verho heilahti, ja pian Laura ilmestyi ikkunaan.

— Kauheeta kun mä pelästyin. Mitä sä siinä seisot? Keskellä yötä. Ja ihan kännissä vielä.

— Enkä oo. Luulet vaan, Sami sanoi. Hän ei enää missään kännissä ollut. — Päästä sisään. Mul ois sulle asiaa.

— Tähän aikaan? Ei käy. Täs talos on muitakin kotona kuin mä.

— Päästä nyt, Sami pyysi. Häntä janotti, nälätti ja palelsi.

— Mä lupaan olla kiltisti ja ihan hiljaa. Mun täytyy päästä.

— Mikset sä oo menny kotiis, Laura kuiskasi.

— Tuli ikävä sua, Sami sanoi päästäkseen pikemmin sisään. — Tuu jo avaamaan.

Laura ei liikahtanutkaan.

— Mä taisin nukahtaa Hessun sulkeisiin, Sami alkoi selittää, — ja sitte kun heräsin, niin te olitte häipyneet.

— Nukahtaa, Lauran äänessä oli kovuutta. — Sä joit itses känniin, oksensit ja sammuit. Mä yritin herättää sua ja saada jalkeille mut sä vaan makasit. Sitte mä kyllästyin ja lähdin. Muista mä en tiedä mitään.

— No, en mä niin kännissä ollut, Sami yritti puolustella. — Eihän me juotu pahasti mitään.

— Joo, vai ei juotu, Laura sanoi. — Hessun pullossa taisi kyllä olla jotain muuta kuin mitä piti. Käännyitte känniin jo konsertin alussa, ja Hessu sai loppuillasta ihan hillittömän päänsäryn.

— Entäs sä. Otithan säkin, Sami yritti lieventää omaa juomistaan. — Mikset sä sammunnu?

— Otin, mitä otin, Laura selitti.

— Päästä jo, Sami maanitteli, kun jalat olivat käyneet kylmiksi. — Tuo edes vettä.

Laura häipyi ikkunasta.

— Juo nyt äkkiä, Laura ojensi lasin ulos. — Ja lähe jo kotiis, ennen ku äiskä tai Perttu herää.

— Kotiin mä nyt viimeksi menen, Sami sanoi hotkaistuaan lasin tyhjäksi. — Mä aattelin, et sä... edes yöksi, Sami painoi päänsä alas ja jatkoi: — Ei sitte, mut onneks taivaassa on aina tilaa.

— Älä viitti, Laura huokasi. — Mee nyt, mut soita mulle huomenna ja puhutaan sitte. Hyvää yötä!

Kuului kuinka ikkuna sulkeutui, ja sitten oli aivan hiljaista.

Sami tunsu itsensä pieneksi ja yksinäiseksi. Kukaan ei tuntunut tykkäävän hänestä, ei Laurakaan. Äiti oli sanonut jopa rakastavansa, mutta kuitenkin se välitti enemmän Teemusta ja iskästä ja varsinkin Marjasta, jos se tuli

viikonlopuksi kotiin Hesasta. Jopa Paloskan puheista äiti välitti enemmän kuin hänestä.

Vilunväreet kulkivat Samin ihossa. Hänen oli kokonaan kylmä, ja siksi hänen oli löydettävä lämmin suoja. Hetken raksutti tyhjää, mutta sitten välähti.

Autotalliin!

Hän käynnistäisi Volvon — hän tiesi missä varaavaimet olivat — vääntäisi lämmön täysille, ja jos vieläkin vituttaisi, niin hän pistäisi tallin ovet tiukasti säppiin ja... Tai ottaisi pyykkinarun. Se olisi hiljaisempi vaihtoehto.

Sittenpäähän loppuisivat räpätykset.

Sami kuvitteli, kuinka hän hiipisi hiljaa, kääntäisi virran päälle, avaisi etuikkunan ja antaisi koneen hyrrätä pakokaasua putkesta ulos. Ja vähän ennen taivaaseen siirtymistä musiikki saisi soida niin lujaa kuin urut kirkossa.

Niin hyvältä ja upealta kuin ajatus tuntuikin, Samin silmät alkoivat kostua. Kaikki jäisi: mopo, Laura, kaverit. Ikinä ei enää näkisi äitiä eikä isää eikä Marjaa eikä voisi kiusata Teemuakaan.

Pari likkaa oli tulossa kaupungista päin, ja niillä tuntui olevan helvetin hauskaa.

Perkele! Nyt ei ollut naurun paikka.

Sami hyppäsi likkojen eteen, heilautti kätensä sivuille ja päästi ilmoille epämääräisen ärähdyksen.

Likat kirkaisivat, jähmettyivät hetkeksi paikoilleen ja pinkaisivat sitten täysillä karkuun.

— Vittunks väliä millään on, hän sanoi itselleen ja täräytti kantapäänsä kadun viereen pysäköidyn Toyotan renkaaseen.

Jo kohta kuului takaa juoksuaskeleita. Sami arveli, että joku oli nähnyt potkun ja luullut sen osuneen autoon. Sami pisti vauhtia jalkoihinsa, sillä hänellä ei ollut mitään haluja kuunnella kenenkään urputuksia.

Sitten kuului hengästynyt, mutta tuttu ääni:

— Oota! Pysähdy!

Laura! Koirakin oli mukana.

— Mä rupesin miettii sun puheitas? Laura puuskutti paikalle ja ojensi villapaidan Samille. — Mitä sä oikein tarkoittit?

— Just sitä, et on maa ja taivas, niin ja helvetti, Sami selitti. — Mä niinku päätin vaihtaa maisemaa, ku tääl ei tunnu olevan missään mun paikkaa.

— Ja mitään tyhmyyksiä et mee tekemään, Laura asettui rinnalle kävelemään.

— Ei musta kukaan välitä, et säkään.

— Välitämpäs, Laura kiskoi talutushihnasta ja yritti hillitä Kassun vauhtia. — Mikset sä mee kotiis?

— Kävinhän mä siellä, Sami aloitti varovasti, mutta totuutta hän ei kehdannut sanoa. — Mua alkoi ottaa niin pirusti päähän, kun ne kävi heti räpättää. Mä läksin vetää — lopullisesti.

— Mut kaikki aikuiset räpättää, Laura sanoi kuin itsestään selvänä asiana. — Äiskä vähän väliä. Nuoret on sen mielestä nykyisin niin kamalia. Ne tekee mitä haluuvat, varastavat ja rikkovat sen minkä ehtivät. Sitten se toteaa lopuks, et ei sitä ennen.

Laura piti pienen tauon. Sitten se jatkoi:

— Täytyy myöntää, että joskus kyllä pelottaa, kun joku hurjannäköinen tyyppi tulee vastaan. Sitä vaan toivoo, ettei se tekis mitään.

Sami katsoi Lauraa:

— Kyl mä räpätykset tajuun, mutta nyt riitti. Mä en aio palata niitten luo. Onks selvä?

Sami melkein hermostui. Laurakaan ei tuntunut käsittävän pätkeäkään, mitä sille sanoi. Häipyis jo.